

Квітка без імені

Елінор Фарджон

Якось селянська донька Крісті пішла на галявину, що зеленіла позаду матусиного городу, і зірвала там квітку. Сталося це давним-давно, але все ж таки на людській пам'яті: тобто не сьогодні і не в перший день творіння, а саме посередині.

Крісті дуже зраділа квітці - вона справді була дуже гарною - і побігла до матінки поділитися своєю радістю.

- Мама! Дивись, яку я квітку знайшла!

Матінка поливала клумбу з гвоздиками. Але, почувши голос доньки, вона поставила глечик і поспішила назустріч. Часу на дитину вона ніколи не шкодувала.

- Яка гарна! - вигукнула матінка, взявши квітку в руки.

- Я її на галявині знайшла! А як вона називається? - Запитала Крісті.

- Ну, як же! Це... це... Ой, а я й не знаю! Запитай краще в батька.

Батько тим часом лагодив огорожу. Підбігши до нього, Крісті простягла квітку.

- Тату, як вона називається?

- Дай-но глянути...

І батько відклав молоток. Він розглядав квітку з усіх боків, уважно й довго, а потім почував у потилиці.

- Ну і ну! Забув! А може, й зовсім не знав. Знаєш, я сьогодні піду до лісника за пастиками на кротів. Він, мабуть, щось про квітку скаже, він про них усе знає.

Обговоривши з лісником свої справи, селянин показав йому квітку.

- Як вона називається?

Лісник подивився, понюхав, подумав. І зрештою сказав:

- Я таких ніколи не бачив - ні в лісі, ні на полі, ні на пустошах, ні на болоті. Не знаю її імені. Але ти віддай її мені: я піду сьогодні на поміщицьку садибу, спитаю у секретаря. Він малий кмітливий, і книжник до того ж - не дарма окуляри носить.

Секретар знав про квіти все. Або майже все. У всякому разі, він прочитав про квіти всі книжки з усього світу, бо вони були зібрані у господарській бібліотеці. І тільки лісник сказав:

- У мене тут квітка є, не знаю, як називається, - секретар відразу відповів:

- Показуй, я тобі миттю скажу.

Але, глянувши на квітку, зрозумів, що поквапився.

- Дивно! - вигукнув секретар. - Я знаю всі квіти - і їх наукові назви, і народні. Але ця мені незнайома. Залиш її тут, я постараюся з'ясувати.

Секретар засушив квітку між сторінками величезного фоліанту. І цілий рік розпитував про квітку наймудріших учених з усіх куточків королівства.

Незабаром навіть заморські мудреці почали ламати голови: як же ця квітка називається?

І ось, через рік, секретар прийшов до лісника і сказав:

- У твоєї квітки немає жодного імені.

- У якої квітки? - Лісник на той час уже забув, про що йдеться. Секретар продовжував:

- Мудреці з усього світу вирішили так: раз Адам дав імена всім квітам і травам, а ця квітка залишилася безіменною, отже, Господь створив її пізніше. Раз Адам не дав їй імені, отже, імені в неї немає. Раз у неї немає імені, її треба знищити. Не можна ж жити без імені! Так вирішили мудреці, і так вони й зробили.

- Твоя правда, - обізвався лісник. - Без імені жити не можна.

І, зустрівши селянина, лісник сказав йому:

- У твоєї квітки імені зовсім не було.

- У якої квітки? - Селянин також давно забув цю історію.

Але лісник пояснив йому суть справи і додав, що мудреці вирішили знищити безіменну квітку.

- Що на світі не робиться - все на краще, - зітхнув селянин, а за вечерею сказав доньці:

- У твоєї квітки так-таки не було імені.

- Але де вона? - Запитала Крісті.

- Мудреці її знищили.

На тому розмова закінчилася. І всі забули про прекрасну квітку. Все окрім Крісті.

Все життя, до самої старості, Крісті згадувала:

- Я в дитинстві знайшла дуже, дуже красиву квітку.

А коли люди питали, як називається її квітка, Крісті, посміхнувшись, відповідала:

- Вона не мала імені, але Господь знає, що творить.